Merjama Kirriko jures, kolmandamal Adwenti pühhal.

Keblas, Mihkli päwal ja kaks päwa se järrel.

Kollowerres, Neäri-kuu 17mal ja 18mal päwal, ja Wina-kuu 4mal ja 5mal päwal.

Kes teisele auko kaewab, langeb isse sisse.

Üks kord ellas üks rikkas Praua, se olli ni haige, et ükski rohhi ei aidand. Agga temma perre ei tahtnud, et ta piddi surrema. Sepärrast kulasid nemmad ümberkaudo sesuggust ma-arsti, kes tedda ehk ommeti terwks teeks, ja kaks sullast läksid öiete seks wälja, nisuggust terweteggiat üllesleidma. Kuulsid ka, kui tükki maad ollid käinud, sesugguseſt räkitawad kelle nimmi ööldi Larens ollewad. Agga ei ükski oskand muudwisi temma jure juhhatada, kui agga sedda ütteldes, et ta tagga metsas ühhes hurtsikokesses, üksi aino naesega, kui wanna waene, piddi ellama.

Sedda juhhatamist möda, ja selle otsimisse wallus tullid nemmad ka nisugguse hurtsikokesse jure, kus üks wanna naene ukse walges kehras. Terre, wanna moor! ütlesid nemmad. Terre seia tullemast! wastas teine. On m est ka — woi ellad üksi? küssiwad nemmad, ja wanna moor wastab: egga ma mehheta siin metsa lanes ei ella. — Mis so mehhe nimmi on? küssiwad jälle; ja wanna moor küssib wasto: mis temma nimmest tahhate? — Ikka temmal nimmi on? ütleb üks neist sullastest, — kurja nouga meie seia ei olle tulnud. — Temma nimmi on Larens, wastas ta siis, — mis temmast tahhate?

Jubba nüüd sai meeste südda röömsaks. Ehk sinno mees on sesamma, kellest ööldakse, tedda keige nurjatomad többed suutwad ka-utada? ütlewad nemmad, meie olleme ühhe rikka, hea Praua sullased, kes ni haige, et keigetargem nou ennam ei ullata; ehk sinno mees se abbiandja? Wanna moor naeratas ja kehras peäle. — Jälle küssiwad: kül temma ikka se on sest teddagi nimmetakse Larens. Wanna moor lööb tössiseks keik, nenda et wok seisma jääb. Siis jälle nago unnest ärkand, temma kehrab,

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1876, lk. 16